

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

La indiferència postmoderna

Eren les 19.30 hores i un dels encarregats de la festa intentava que es fes una cua, és a dir, una simple fila índia al carrer de Guàrdia. «Voleu entrar tots, ¿oi? Llavors, formeu una cua», ordenava, i qui més qui menys es preguntava què devia haver dit. Algú ho traduïa i, gairebé fent-li un favor a l'encarregat –al més pur estil **Lana del Rey**–, es formava la cua amb una parsimònia postmoderna i amb zero empatia cap a l'altre. Acabava d'aparèixer una patrulla de la Guàrdia Urbana a l'escena. Intentaven accelerar el procés perquè el disgust dels veïns era alarmant. Un home observava l'escena i feia escarafalls a la quantitat de llaunes i d'escombraries no identificables que s'acumulaven a les vorades.

Els joves eren immunes a les escombraries, als guàrdies, al veí i a la realitat barcelonina d'aquest carrer gris del Raval sud. Ells amb la seva targeta Sónar, que els identificava com a part d'una bombolla única

per moderna, estaven de festa a Barcelona. Dissabte, triomfava la modernitat que anava en faixa (de les beix de l'àvia), la que llua pijames de mussolina o la que havia resuscitat els Abba o els Bee Gees.

Els del pijama es movien amb més desimboltura que les de les faixes, elles més rígides. Els *beegies* eren majoria. Estupefacta per les faixes i els pijames, una veïna reia i deia que haurien d'anar a fer una volta pel Poble-sec i aprendre dels pijames –bata i sabatilles a conjunt i maquillatge– que circulen per aquest barri sobretot els dissabtes.

Qui pot se'n va

► Però l'escena moderna es desenvolupava al Raval. El cap de setmana del festival de música avançada provoca un estrany moviment al centre: qui pot se'n va. De fet, en fuig. La massificació de dia, la brutícia durant les 24 hores i el rum-rum més els crits de la nit són insuportables en uns carrers que fan olor de qual-

►► Ambient als voltants del Sónar, al Raval, on els veïns han patit alts decibels i brutícia.

sevol cosa excepte de nets.

Divendres a les 18.30 hores, deia un veí del carrer de Joaquín Costa, van arribar les petites bandes de lla-dregots. Dissabte, aquesta cronista buscava els veïns resistents. Els comerciants i bars van muntar la parada a la vorera. Les taules i cadires a l'aire lliure han estat una *mini-aspina* per a la crisi. Alguns fins i tot van contractar discjòquei, al carrer o al

local, i això va assegurar el ple total. Dissabte, en una escala de l'edifici del carrer del Carme només quedava un veí. Resignat, l'home ho explicava al forn. A Joaquín Costa, les persianes no es van alçar durant tot el cap de setmana i tampoc es va estendre la bugada.

Diumenge, en una cafeteria de la Rambla del Raval, una veïna es queixava que la nit de dissabte a diu-

menge havia estat encara més llarga que la de divendres a dissabte. En una cantonada de Joaquín Costa, hi va haver una fuga d'aigua. Els crits s'havien acabat a les sis de la matinada i el soroll de les perforadores va començar a primera hora. Avui ja és dilluns: a les voreres encara hi queden escombraries. ≡

✉ apiedecalle@elperiodico.com

JOSEP GARCIA